

Χρήστος Φλουρής, Marea, μυθιστόρημα, εκδόσεις Ανάτυπο, 2016-03-29

Περίληψη, οπισθόφυλλο

Όσο πλησίαζε προς το σπίτι των βράχων έκανε όλο και πιο διστακτικά βήματα. Μέσα της γινόταν μια μεταστροφή που μόλις είχε αρχίσει να την καταλαβαίνει. Σε ολόκληρη τη ζωή της πίστευε ότι οι άνθρωποι κάνουν τον τόπο, πως ένα μέρος χρωματίζεται, επιθυμείται, αγαπιέται ή το αντίθετο από τους ανθρώπους που το κατοικούν. Η αίσθηση που είχε τώρα ήταν διαφορετική: μήπως τελικά ο τόπος κάνει τους ανθρώπους; Μήπως τα συναισθήματα ή ακόμη και η μοίρα όλων δεν είναι άσχετη με το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζουν; Αλλιώς πως θα μπορούσε να εξηγήσει το δέος που σχεδόν ένιωθε πλησιάζοντας εκείνο το ξεδοντιασμένο, χωρίς οροφή και πορτοπαράθυρα κτίσμα που οι τοίχοι του είχαν διαφυλάξει τόσα και τόσα μυστικά; Στα αυτιά της ηχούσαν ακόμη τα λόγια της θείας της: «φοβάμαι τις μνήμες που κουβαλούν τα ντουβάρια»... Μόνο που εκείνη δεν ήξερε αν φοβόταν πραγματικά ή αν είχε απλά επηρεαστεί από τον φόβο των άλλων σχετικά με το συγκεκριμένο κτίριο. Γιατί μέχρι κι ο φόβος, αυτό το κραταιό συναίσθημα του ανθρώπου, είναι μεταδοτικό ή ακόμη και κληρονομικό...